

Р Е Ш Е Н И Е

№ 50143

София, 25.01.2023 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Върховният касационен съд на Република България, второ наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и втора година, в състав:

Председател:	Галина Тонева
Членове:	1. Бисер Троянов 2. Надежда Трифонова

при секретаря Галина Иванова и с участието на прокурора Момчил Бенчев разгледа докладваното от съдия Троянов наказат. дело № 513 по описа за 2022 г.

Касационното производство е образувано по жалба на подсъд. С. М. К., чрез защитника си адвокат Д. С., против нова присъда № 260001 от 11.03.2022 г. по в.н.о.х.д. № 232/ 2020 г., по описа на Варненския апелативен съд, III.наказателен състав.

С жалбата се сочат всички касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 – 3 от НПК. Доводите са развити в писмено допълнение.

Като материално нарушение се посочва, че подсъд. К. неправилно е осъден с въззивната присъда за второто обвинение за престъпление по чл. 255, ал. 3 във вр. с ал. 1, т. 2, 6 и 7 във вр. с чл. 26 от НК, деянията от което представляват част от продължаваната престъпна дейност по първото обвинение – за престъпление по чл. 256, ал. 1 във вр. с чл. 26 от НК, за което е постановена осъдителната присъда на първоинстанционния съд. Надежда се аргумент от мотивите на апелативната инстанция, че деецът бил направил всичко необходимо да му бъде възстановено ДДС, но започналата ревизия на дейността на търговското дружество, управлявано от подсъдимия, осуетила издаването на акт за възстановяване от агенцията по приходите, поради което недовършените две деяния са част от продължаваната престъпна дейност по чл. 256 от НК и неправилно са квалифицирани за самостоятелно престъпление по чл. 255 от НК.

Като процесуално нарушение се извежда липсата на мотиви относно приетата фактическа обстановка за престъплението по чл. 256 от НК – въззивният съд не е обсъдил всички доказателствени източници от които е приел, че подсъдимият е развивал търговска дейност на територията на две държави – членки на Европейския съюз (Белгия и Германия), за да претендира възстановяване на ДДС по правилата на вътреобщностните доставки и е документирал мнима търговска дейност; какви документи е представил на свид. Х. за извършените вътреобщностни доставки, защото такива не се съхраняват в счетоводството на дружеството на подсъдимия; неизвършените разпити на свидетели чрез видеоконференция накърнило правото на защита на касатора и нарушава процесуалното изискване да се събират доказателства, които го оневиняват; въззивните мотиви не разглеждат института на посредственото извършителство, а

изготвянето на документооборота изисквало специални счетоводни знания, неприсъщи на образованието на подсъдимия.

Наказанието е преценено за явно несправедливо, защото неправилно е отказано приложението на института по чл. 55 от НК – не е отчетен продължителният период на наказателно преследване.

С касационната жалба се правят алтернативни искания за отмяна на въззивната присъда и връщане на делото за ново разглеждане, за оправдаване на касатора по обвинението по чл. 255 от НК, за намаляване на наказанието при условията на чл. 55 от НК до предвидения в закона специален минимум и отмяна на наложената конфискация.

В съдебно заседание пред касационната инстанция подсъдимият С. М. К. и неговите защитници адвокатите Д. С. и Е. Б. поддържат касационната жалба по изложените в нея съображения. Подновяват твърденията си, че престъплението по чл. 255 от НК е опит, защото последните две деяния от продължаваната престъпна дейност са недовършени – деецът не е получил облага, поради започналата ревизия; налице е съучастие, защото престъпната дейност е извършена и с други лица; липсват мотиви дали двете престъпления са извършени в идеална или в реална съвкупност.

Представителят на Върховната касационна прокуратура счита жалбата за неоснователна и пледира да бъде отхвърлена. Материалният закон е приложен правилно, защото не са извършени вътрешнообщностни доставки, чийто ДДС подсъдимият претендирал за възстановяване от българската държава. Не са допуснати претендираните съществени процесуални нарушения, а наложеното наказание е справедливо по вид и размер.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите в жалбата, изложените от страните устни съображения в открито съдебно заседание и извърши касационната проверка в законоустановените предели, намери следното:

С присъда № 2 от 06.03.2020 г. по н.о.х.д. № 57/ 2017 г. Разградският окръжен съд признал подсъдимия С. М. К. (с рождени имена Ш. М. С. до 2016 г.) за виновен в това, че:

1. В периода от 13.08.2010 г. до 19.05.2012 г. в [населено място], като собственик, управител и представляващ „Б.“ Е., със седалище в [населено място], при условията на продължавано престъпление и на посредствено извършителство (чрез счетоводителката Б. Х.), въз основа на подадени справки-декларации по ЗДДС пред ТД на НАП-Варна, офис-Разград, получил от държавния бюджет неследваща се парична сума в особено големи размери – възстановен ДДС на стойност 210 191.21 лева, поради което и на основание чл. 256, ал. 2, пр. 4 във вр. с ал. 1 във вр. с чл. 26 от НК и чл. 54 НК му наложил наказания от три години лишаване от свобода, чието изтърпяване отложил за изпитателен срок от пет години, на основание чл. 66, ал. 1 от НК, конфискация на j идеална част от недвижим имот с административен адрес в [населено място], [улица], № *, както и лишаване от право да упражнява търговска дейност за срок от три години.

2. Със същата присъда подсъдимият бил признат за невинен и оправдан по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 255, ал. 3 във вр. с ал. 1, т. 2, 6 и 7 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК.

С нова присъда № 260001 от 11.03.2022 г. по в.н.о.х.д. № 232/ 2020 г., Варненският апелативен съд, III.наказателен състав отменил първоинстанционната присъда в оправдателната част и в частта относно приложеното условно осъждане за престъплението по чл. 256 от НК, като признал подсъдимия С. М. К. за виновен в това, че в периода от 08.06.2012 г. до 12.07.2012 г. в [населено място], като собственик, управител и представляващ на „Б.“ Е., при условията на продължавано

престъпление и на посредствено извършителство (чрез счетоводителката Б. Х.), избегнал установяването и плащането на данъчни задължения в особено големи размери – ДДС в размер на 61 610,44 лв, като потвърдил неистина в справка-декларация по ДДС с вх. № 17001012422/08.06.2012 г. за данъчен период месец май 2012 г. и справка-декларация по ДДС с вх. № 17001015291/12.07.2012 г. за данъчен период месец юни 2012 г., и използвал документи с невярно съдържание – инвойс фактури за извършени доставки към „В. Г.“ с VIN № В. и дневници за продажби, в които са отразени фактурите, поради което и на основание чл. 255, ал.3 във вр. с ал. 1, т. 2, 6 и 7 във вр. с чл. 26 от НК и чл. 54 му наложил наказание от три години лишаване от свобода.

Въззивният съд изменил присъдата на окръжния съд, като оправдал подсъдимия К. по пункт 6 и 7 от общо 21 пункта на обвинението по чл. 256 от НК в това да е използвал документи с невярно съдържание – справка-декларация (СД) по ЗДДС с № 17000980465/07.01.2011 г., в която декларира ДДС за възстановяване 2261.66 лв. за данъчен период месец декември 2010 г. и СД по ЗДДС с № 17000982474/04.02.2011 г., в която декларира ДДС за възстановяване 2 581.17 лв за данъчен период месец януари 2011 г., поради което го оправдал да е получил от държавния бюджет неследваща се парична сума в размер на 4 842,83 лв., както и за разликата от 205 348,38 лв. до 210 191.21 лв.

На основание чл. 23, ал. 1 от НК Варненският апелативният съд определил едно общо наказание измежду определените му за престъпленията по чл.256, ал.2 от НК и по чл. 255, ал. 3 от НК, а именно – три години лишаване от свобода, за чието изтърпяване определил първоначален строг режим, на основание чл. 57, ал. 2, б. “в“ от ЗИНЗС.

На основание чл. 25, ал. 1 от НК групирал с така определеното общо най-тежко наказание санкцията от една година лишаване от свобода по присъда № 29/10.07.2018 г. по н.о.х.д. № 244/2017 г., по описа на Разградския окръжен съд, като определил едно общо най-тежкото измежду тях – а именно три години лишаване от свобода, за което също по чл. 57, ал. 2, б. “в“ от ЗИНЗС определил първоначален строг режим за изтърпяване.

На основание чл. 25, ал.1 във вр. с чл. 23, ал. 2 и 3 от НК присъединил наказанията: 1). конфискация на я идеална част от притежавания от подсъдимия недвижим имот с административен адрес в [населено място], [улица], № *, 2). лишаване от право да упражнява търговска дейност за срок от три години и 3). наказанието глоба в размер на 840 лв.

На основание чл. 68, ал. 1 от НК Варненския апелативен съд привел в изпълнение наказанието от три месеца лишаване от свобода, наложено му с определение от 08.07.2008 г. по н.о.х.д. № 482/2008 г. на Разградски районен съд, за чието изтърпяване също определил първоначален строг режим.

В останалата част потвърдил първоинстанционния съдебен акт.

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена е в законовия срок, от подсъдимия и срещу съдебен акт подлежащ на касационна проверка.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

I. По доводите на касатора за нарушение на материалния закон.

1. С касационната жалба се претендира, че деянието по чл. 255, ал. 3 във вр. с ал. 1, т. 2, 6 и 7 във вр. с чл. 26 от НК е следвало да се квалифицира от въззивната инстанция като опит по чл. 18, ал. 1 от НК, защото в мотивите е възприето съждението, че деецът е извършил всички действия, необходими за възстановяване на приспаднал данъчен кредит (възстановяване на ДДС) за месеците май и юни

2012 г. на дружеството на подсъд. К., но започналата данъчна проверка осуетила изплащането на паричните суми от НАП.

Доводът е неоснователен. Престъплението по чл. 255 от НК е резултатно от типа на увреждащите, като негова особеност е, че престъпният резултат настъпва незабавно с осъществяване на изпълнителното деяние в която и да е от неговите разнообразни форми (по т.т. 1 до 7 на ал. 1). Заради тази своя специфика престъплението не може да се реализира при довършен опит – възможен е само недовършен опит. Престъпният резултат е изразен в две форми с думите „избегне установяването“ или „избегне плащането“ на дължимо по закон данъчно задължение в големи размери (за повече от 3 000 лева) – вж. изложение по т. 2 от Тълкувателно решение № 1 от 7.05.2009 по тълк.д. № 1/2009 г. на ОСНК. Налице е престъпно укриване на данъчно задължение, при което деецът препятства неговото установяване по вид и/или размер (прикрива възникването на данъчното задължение, или неговия вид, или размер), или плащането на реалния му (действителен) размер. Престъплението уврежда фиска причинявайки щета на държавния бюджет до размера на укритото или неплатеното задължение (в т.см и Тълкувателно решение № 4 от 12.03.2016 г. по тълк. д. № 4/2015 г. на ОСНК).

Обстоятелството, че следствие на деянието подсъд. С. К. (Ш. С.) е получил неследваща се парична облага от държавния бюджет се явява косвена и несъставомерна престъпна последица, която не е част от престъпния резултат на това престъпление, предвиден като признак от обективната му страна.

Приспадането на данъчен кредит по чл. 68 или чл. 69 от Закон за данък върху добавената стойност (ЗДДС) е законова последица от правилно осъществена търговска дейност от субект, регистриран по ДДС. Възстановяването (изплащането) от държавата на неправомерно приспаднат данъчен кредит може да се осъществи при формата на изпълнително деяние по чл. 255, ал. 1, т. 7 от НК (обикновено в проявление и с т.т. 2 и 6), като получените от дееца държавни средства никога не могат да бъдат съставомерна последица на това престъпление. Те могат обаче да бъдат престъпен резултат на престъплението данъчна измама по чл. 256 от НК, но при определени предпоставки, разгледани по-долу.

По тези съображения доводът на касатора е неоснователен и не са налице основанията за преквалификация на деянието като опит по чл. 18 от НК.

2. Защитата твърди, че двете деяния на подсъд. С. К. (Ш. М. С.) квалифицирани по чл. 255 от НК са част от продължаваната престъпна дейност по чл. 256 от НК и неправилно са обособени като самостоятелно престъпление по чл. 255 от НК.

Доводът е основателен. Основава се на разбиране, изведено от фактическите констатации по делото и проследяване на извършената от подсъдимия цялостна престъпна дейност.

Подсъдимият К. (С.) е признат за виновен в продължавано престъпление данъчна измама по чл. 256, ал. 2 във вр. с ал. 1 във вр. с чл. 26 от НК, при посредствено извършителство, като с 19 самостоятелни деяния (с първостепенната присъда са били 21, но въззивният съд е оправдал подсъдимия за две от тях) използвал документи с невярно съдържание – справки декларации за данъчните периоди от месец юли до месец ноември 2010 г. и от месец февруари 2011 г. до месец април 2012 г., следствие на което получил от държавния бюджет неследваща се парична сума в особено големи размери от 205 348,38 лв. Неследващата се парична сума е получена от дееца под формата на възстановен от държавата данъчен кредит, поради предварително, но незаконно приспаднат такъв за всичките деветнадесет данъчни периоди.

За последните два данъчни периода подсъдимият отново подал (при посредствено извършителство) документи с невярно съдържание: справка-декларация по ДДС с вх. № 17001012422/08.06.2012 г. за данъчен период месец май 2012 г. и справка-декларация по ДДС с вх. № 17001015291/12.07.2012 г. за данъчен период месец юни 2012 г., но не получил възстановяване от държавата на незаконно приспаднатия данъчен кредит. Тъкмо тези две деяния са извадени от продължаваната престъпна дейност на данъчната измама от прокуратурата и са квалифицирани отделно по чл. 255 от НК. Защитата на подсъдимия с основание твърди, че е налице едно и също престъпно поведение, като за последните два данъчни периода (май и юни 2012 г.) деянието е продължение на предходните 19 на престъплението по чл. 256 от НК.

За съотношението между двата престъпни състава по чл. 255 и чл. 256 от НК доктрината еднозначно е извела тезата, че същите могат да бъдат да бъдат реализирани в идеална съвкупност помежду си (Вж П., И. Данъчните престъпления по чл. 255-255а и чл. 256 от Наказателния кодекс- някои проблеми на съдебната практика, Съвременно право, 2015-2, с. 43). Част от постановките не са променени, въпреки законодателната намеса по-късно и допълването на състава по чл. 256 от НК с допълнителни признаци. Престъпленията по чл. 255 и чл. 256 от НК могат да бъдат извършени при идеална съвкупност само тогава, когато изпълнителните им деяния увреждат данъчните правоотношения, а извършените от дееца действия по осъществяване на деянията пораждат различни престъпни последици – всеки предвиден в съответния състав на престъпление като признак от обективната страна. Престъпният резултат на двете престъпления е различен. Данъчната измама по чл. 256 от НК е резултатно увреждащо престъпление, защото причинява имуществена вреда (щета) в размер на реално получената без правно основание парична сума от дееца (или друго физическо или юридическо лице) – в т.см. е Тълкувателно решение № 4 от 12.03.2016 г. по тълк. д. № 4/2015 г. на ОСНК. Затова престъплението е довършено с получаване на престъпната облага от дееца (или друго лице), а не с настъпването на щетата за държавния бюджет (или за други от цитираните в нормата бюджетни средства по осигуряване или по здравеопазване – на ДОО или на НЗОК, допълнени през 2020 г.). Престъплението по чл. 256 от НК може да спре в стадия на опита – както недовършен, така и довършен, за разлика от престъплението по чл. 255 от НК при което е възможен само недовършен опит.

Съотношението на идеална съвкупност между съставите им не се реализира винаги, а само когато се касае до данъчно задължение. Следва да се има предвид, че предметът на данъчната измама по чл. 256 от НК е в големи размери, т.е. – повече от 70 минимални работни заплати, докато предметът по чл. 255 от НК са данъчни задължения в големи размери (повече от 3 000 лева), предвидени в чл. 93, т. 14 от НК, която сериозна разлика може да препятства съвместното им проявление.

Когато задълженията не са данъци, а са част от задължителните здравноосигурителни вноски или такива към държавното обществено осигуряване, идеалната съвкупност между тези две престъпления не е възможна, защото непосредствен обект на престъплението по чл. 255 от НК са обществените отношения, свързани с правилното установяване и плащане на данъчни задължения, докато състава на престъплението по чл. 256 от НК засяга като непосредствен обект обществените отношения по законосъобразното разходване на бюджетните средства от държавата, но те имат различен характер – от данъци, от задължителни здравноосигурителни вноски и отчисления за държавното обществено осигуряване (за общо заболяване и майчинство, за пенсии, за трудова

злополука и професионална болест и за безработица). Припокриването на двете престъпления е само частично.

В случая, подсъдимият К. (С.) е декларирал в справки-декларации недействителен ДДС за последните два данъчни периода (май и юни 2012 г.), но не е получил противозаконната облага за тях – не му е възстановен данъчният кредит, поради започналата данъчна ревизия. Проследявайки тази логика излиза, че само за тези две последни и самостоятелни деяния е налице довършен опит към престъплението по чл. 256 във вр. с чл. 26 от НК, докато за предходните 19 деяния престъплението е довършено с настъпил резултат – получената от подсъдимия противозаконна имотна облага. Съгласно чл. 26, ал. 5 от НК продължаваното престъпление се квалифицира като опит само тогава, когато довършените деяния не се отразяват значително върху характера на цялостната престъпна дейност.

Обвинителната власт в лицето на Разградската окръжна прокуратура обаче е предпочела процесуален подход, при който е извадила тези две последни деяния от продължаваната престъпна дейност по чл. 256 от НК и ги е квалифицирала под друго престъпление – по чл. 255 от НК, също продължавано при условията на чл. 26 от НК. Такива разсъждения са изложени в касационната жалба и в устните прения в касационното производство. Предвид конкретните граници на обвинението по чл. 256 от НК, изведени в обвинителния акт, предходните съдилища и настоящата касационна инстанция не могат да вземат отношение за деяния излизащи извън обема на повдигнатото обвинение. В хода на първоинстанционното съдебно производство прокурорът не е инициирал процедура по чл. 287 от НПК и не е изменил съществено обстоятелствената част на обвинението по чл. 256 от НК, за да ангажира наказателната отговорност на подсъдимия за цялостна престъпна дейност по този текст.

След като последните две деяния са квалифицирани от прокуратурата отделно и по друг наказателен закон се оказва, че деянието е несъставомерно по чл. 255, ал. 3 във вр. с ал. 1, т. 2, 6 и 7 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК и подсъдимият С. К. незаконосъобразно е осъден от въззивната инстанция. Защото от инкриминираната за месеците май и юни 2012 г. дейност на търговското дружество не са възникнали данъчни задължения, които да са били укрити в справки-декларации с невярно съдържание за тези два данъчни периода (в т.см. – цит. по-горе П., Данъчните престъпления..., с. 43).

Нарушен е материалният закон по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 във вр. с ал. 2 от НК, защото за конкретните факти престъпление по чл. 255 от НК не е извършено. Касаторът следва да бъде оправдан от касационният съд, а осъдителната част от въззивната присъда – отменена, на основание чл. 354, ал. 1, т. 2 във вр. с чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК. Като правна последица оправдаването за второто престъпление налага отмяна и на приложения с въззивната присъда институт по чл. 23 от НК за определяне на общо най-тежко наказание измежду наложените за престъпленията, разглеждани в настоящото наказателно производство.

Институтът по чл. 25 от НК е законосъобразно приложен от въззивната инстанция, поради което съдебният акт подлежи на потвърждаване.

3. Твърдението на защитата в съдебно заседание, че престъпната дейност на подсъдимия е извършена в съучастие и с други лица, не представлява правен довод в подкрепа на наведеното касационно основание за неправилно приложен материален закон.

Обвинителната власт принадлежи на органите на прокуратурата и в техен прерогатив е преценката кои лица да привлекат към наказателна отговорност за извършено престъпление. Съдът не разполага с подобно правомощие и поради това

не може да излага мотиви дали конкретно престъпление е извършено от подсъдимия в съучастие с други лица, за които не е повдигнато обвинение в това наказателно производство. В противен случай би нарушил основен конституционен и наказателен принцип, че всеки е невинен до доказване на противното с влязла в сила осъдителна присъда. Ето защо твърдението не подлежи на разглеждане.

II. По доводите на касатора за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

1. С касационната жалба се изразява недоволство, че въззивният съд не е обсъдил всички доказателствени източници разкриващи търговската дейност на подсъдимия и подадените на счетоводната къща на свид. X. документи за осъществени вътреобщностни доставки.

Твърдението е неоснователно. Въззивният съд е обсъдил с необходимата грижливост и задълбоченост събраните по делото и непосредствено проверени доказателства и доказателствени средства, разкриващи извършените от подсъд. K. (C.) данъчни престъпления. Анализът на доказателствата повтаря възприетия още с обвинителния акт подход, според който доказателствените източници са обособени в няколко групи и също така групово са обсъдени. Този подход не е грешен, макар да не обичаен. Касационната проверка не откри в така организирания аналитичен модел нарушения на процесуалните правила при кредитиране и оценка на доказателствата. По делото не се установява подсъдимият C. K. (Ш. C.) да е съхранявал и други счетоводни документи, освен подадените от него в инкриминирания период към счетоводната къща за обработка, нито съдилищата да са отказали неоснователно приемането на такива документи.

Твърдението от жалбата за допуснато съществено процесуално нарушение при изготвяне на въззивния съдебен акт не може да бъде удовлетворено.

2. В хода на устните прения защитниците на жалбоподателя K. (C.) развиват съображения, че неизвършените разпити на свидетели чрез видеоконференция посредством белгийските правосъдни органи (и по причини, независещи от българските съдилища) накърнило правото на защита на касатора, защото пречило събирането и проверка на доказателствата, които го оневинявали.

Твърдението е несъстоятелно. По делото са били събрани и проверени достатъчен обем от доказателства, които са позволили изграждането на категоричен и несъмнен извод за извършените престъпления и за тяхното авторство. Въззивният съд не е констатирал непреодолима нужда от задължителен личен разпит на свидетели, за да реши правилно делото. Освен това, със свидетелски показания не може да бъде преодоляна липсата на реала търговска дейност, каквато безспорно е установена по делото, нито гласните изложения да могат да заместят онези счетоводни документи, които задължително съпътстват реално извършени доставки на стоки. А такива счетоводни документи не са открити по делото, още повече, че цялата счетоводна дейност на търговското дружество на подсъдимия е водена от счетоводната къща на свид. B. X..

Ето защо твърдението, че с непроведените по вина на белгийските власти разпити на конкретни свидетели е било вероятно да се очаква оневиняването на подсъдимия K. (C.) и отхвърляне на обвинителната теза, е несъстоятелно.

3. Отново в пренията се възразява срещу отсъствието на въззивни мотиви, които да разгледат института на посредственото извършителство, тъй като изготвянето на документооборота изисквало специални счетоводни знания, непристъпи на образването на подсъдимия.

Неоснователността на твърдението се разкрива от изложените на л. 33 мотиви към въззивната присъда (с. 227 от в.н.о.х.д. № 232/ 2020 г. на Варненския апелативен съд), където съдът е обосновал липсата на умисъл у свид. Б. Х. спрямо извършените престъпления, както и ролята на подсъдимия за тяхното посредствено извършителство в качеството му на деец. Именно защото подсъд. К. (С.) не притежава необходимите счетоводни познания да организира правилно своето търговско счетоводство, е представял на счетоводната къща на свид. Х. всички документи от търговския оборот на „Б.“ Е., както и такива, от които да може да се обоснове целеното от него счетоводно приключване на данъчните периоди с положително приспадане на нереален данъчен кредит.

4. Твърдението за липса на мотиви дали двете престъпления са извършени в идеална или в реална съвкупност не представлява съществено процесуално нарушение по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК.

Липсата на мотиви като касационно основание по чл. 348, ал. 3, т. 2 от НПК за отмяна на съдебния акт е налице тогава, когато не са изложени съображения по главните въпроси за наказателната отговорност на подсъдимия и изчерпателно са посочени в чл. 301 от НПК, освен за тези от тях, по които съдът може да се произнесе с допълнителна присъда по чл. 301, ал. 3 от НПК или допълнително с определение по чл. 306 от НПК.

Поставеният от касатора въпрос не е сред предвидените от закона в чл. 301 от НПК.

Отсъствието на изложени мотиви може да се приеме за съществено и тогава, когато е довело до ограничаване на процесуалните правила на страните в процеса и не е отстранено – аргумент от чл. 348, ал. 3, т.1 от НПК.

В случая, въззивният съд не е изложил теоретична оценка на престъпната дейтелност на подсъд. С. К. (Ш. С.) дали извършените от него престъпления са в реална или в идеална съвкупност, или такава изобщо не е реализирана. Това обстоятелство обаче по никакъв начин не накърнява упражняването на процесуалните права от подсъдимия, неговите защитници или от прокурора.

III. По доводите на касатора за явна несправедливост на наказанието.

Касаторът останал недоволен от неправилния отказ на въззивната инстанция да приложи института по чл. 55 от НК, тъй като не бил отчетен продължителния период на наказателно преследване.

Въззивният съд е обсъдил разкритите по делото смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства и е приел за правилно индивидуализираното от първостепенния съд наказание на специалния минимум от три години лишаване от свобода за престъплението по чл. 256 от НК. Изрично е констатирал отсъствието на изключителни смекчаващи обстоятелства, а многобройността на останалите смекчаващи наказателната отговорност на подсъдимия обстоятелства приел за недостатъчни да наложат института по чл. 55 от НК. Съображенията на съда, изложени на л. 34-35 от мотивите (л. 228-229 от в.н.о.х.д.) се споделят изцяло от настоящата касационна инстанция. Освен отчетения превес на смекчаващите пред отегчаващите обстоятелства по делото, за да се индивидуализира наказанието при условията на чл. 55 от НК, е необходимо не само смекчаващите обстоятелства да са многобройни или изключителни по своя характер, но на тяхната основа да може съдът да обоснове сигурния извод за несъразмерността на най-лекото предвидено наказание спрямо степента на обществена опасност на конкретно извършеното престъпление, представяйки наказанието за прекомерно тежко, ако бъде определено по реда на чл. 54 от НК.

В случая е налице продължително наказателно производство. Но делото се характеризира с необичайна фактологична и правна тежест, отличаваща го от други сходни наказателни дела, дори и при същия предмет на обвинение. Не е било реалистично да се прогнозира, че наказателното производство ще завърши бързо при такъв голям обем от писмени доказателства, упорита и дълготрайна престъпна дейност, многобройни свидетели и продължително отсъствие на част от тях от страната, както и при създадените затруднения от чуждестранни органи при организиране на телекомуникационен онлайн разпит.

Въпреки продължителността на процеса, не може убедено да се заключи, че наложеното най-ниско наказание от три години лишаване от свобода се явява прекомерно тежко на обществената опасност на извършеното данъчно престъпление по чл. 256 от НК с причинена за държавата и невъзстановена до момента имуществена щета в особено големи размери от 205 348,38 лв.

Не е допуснато касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК.

Воден от изложените съображения върховната касационна инстанция намери жалбата на подсъдимия С. М. К. (Ш. М. С.) за частично основателна – касаторът следва да бъде оправдан за престъплението по чл. 255 от НПК което не е извършил, като атакуваната от него въззивна присъда бъде отменена в тази част, както и в частта за приложението на чл. 23 от НК. В останалата част обжалваният съдебен акт е правилен и законосъобразен, поради което подлежи а на потвърждаване.

Върховният касационен съд, на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 и т. 2 във вр. с чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ въззивна присъда № 260001 от 11.03.2022 г. по в.н.о.х.д. № 232/2020 г., по описа на Варненския апелативен съд, III.наказателен състав в ЧАСТТА, с която е приложен чл. 23 от НК, както и в ЧАСТТА, с която подсъдимият С. М. К. (Ш. М. С.) е признат за виновен в за виновен в това, че в периода от 08.06.2012 г. до 12.07.2012 г. в [населено място], като собственик, управител и представляващ на „Б.“ Е., при условията на продължавано престъпление и на посредствено извършителство (чрез счетоводителката Б. Х.), избегнал установяването и плащането на данъчни задължения в особено големи размери – ДДС в размер на 61 610,44 лв, като потвърдил неистина в справка-декларация по ДДС с вх. № 17001012422/08.06.2012 г. за данъчен период месец май 2012 г. и справка-декларация по ДДС с вх. № 17001015291/12.07.2012 г. за данъчен период месец юни 2012 г., и използвал документи с невярно съдържание – инвойс фактури за извършени доставки към „В. Г.“ с VIN № В. и дневници за продажби, в които са отразени фактурите и го ОПРАВДАВА да е извършил престъпление по 255, ал.3 във вр. с ал. 1, т. 2, 6 и 7 във вр. с чл. 26 от НК.

ОСТАВЯ В СИЛА въззивната присъда в останалата част.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.